పిరికివాడు

యస్. జోహార్

"మాష్టారూ !"

"ఏంకావాలి అరుణా ? ...."

"మరి, మా అక్కను పెళ్లిచేసుకో నన్నారుటగా!" ఆశ్చర్యంగా, అమాయకంగా మొహంపెట్టి అడిగింది అరుణ.

అరుణ కళ్లలో అమాయకత్వం తొణికిసలాడుతుంది. ఏం చెప్పాలో తెలియక అరుణ కళ్లల్లోకి చూస్తూ కూర్చున్నాడు రావు.

"ఏం మాష్టారు మాట్లాడరు ?" ఈసారి కంఠంలో కాస్త విసుగు ధ్వనిస్తూ మరీ అడిగింది అరుణ.

"మీ అక్కయ్య నీతో చెప్పిందా అలా అని ?"

"ప్రొద్దుటనుండి మంచినీళ్ళు కూడ ముట్టలేదు. రాత్రంతా అక్క ఏడుస్తూ పడుకుంది. కళ్లన్నీ వాచిపోయి...." నిజంగా తన అక్క బాధను చూసి సహించలేనట్లుగానే చెప్పింది అరుణ.

ఒక ప్రాణి ఒకరి గూర్చి బాధపడుతుంటే అతని మనస్సు జాలితో నిండిపోయింది.

"మరి .... నే నడిగిన దానికి సమాధానం చెప్పలేదే మాష్టారు ?"

"ఏం చెప్పమంటావు అరుణా. చెప్పినా అర్థం చేసుకొనే వయస్సుకాదు నీది.'

"అంతేనా మాష్టారు .... మరి మా నాన్నగారు మా అరుణ కూడా ఎదిగి పెద్దదయి పోయింది ! అంటుంటారు ...." అమాయకంగా, ఆశ్చర్యం ఉట్టిపడుతూ నాన్నగారు చెప్పింది తప్పేమో అనే సందేహం వ్యక్తంచేస్తూ అడిగింది అరుణ.

"మీ నాన్నగారు చెప్పింది నిజం అయితే .... ఇంత అమాయకురాలిగా అడిగిఉండేదానివి కాదు." ఆయన ఎదురుప్రశ్న వేసేటప్పటికి ఏం చెప్పాలో అర్థంకాలేదు అరుణకు. మరల మాష్టారును పలకరించటానికి ధైర్యం చాలలేదు అరుణకు. ఏదీ అడగాలని.... తన అనుమానాలు నివృత్తి చేసుకోవాలని వచ్చిన ఆలోచనలు బలవంతంగా అణగ్రదొక్కుతుంది అరుణ. అరుణ ముందు పుస్తకం అయితే ఉంది గానీ, చదువుమీద దృష్టి లగ్నం కావటంలేదు. ఆలోచనలన్నీ అక్కయ్య, మాష్టారు చుట్టూ తిరుగుతున్నాయి. ఆ చిన్ని హృదయంలో అక్కయ్య ఆవేదన .... మాష్టారి నిర్లిప్తత అర్థం చేసుకోలేకపోతుంది. ఎంత ఆలోచించినా ఏం అర్థంకావటంలేదు. నిజంగా మాష్టారు అన్నట్లుగా తను అమాయకురాలినేమో ! అనే అనుమానం అరుణ మనస్సుతో రాకుండా పోలేదు. రాత్రి అక్కయ్య ఆవేదన ... ఏడుపు అంతా జ్ఞాపకానికి వచ్చింది అరుణకు .....

"ఎందుకక్కా ఏడుస్తున్నావు ?" ఇంకోసారి బ్రతిమాలుతూ అడిగింది అరుణ.

"చెప్పవా అక్కా. నీ చెల్లెల్నికాదూ. నువ్వేడుస్తుంటే నాకు కూడ ఏడుపొస్తుంది అక్కా! నాన్నగారితో చెప్పనా ?" అంది ఆఖరుసారి బ్రతిమాలుతూ విసిగిపోయిన అరుణ.

చెల్లెల్ని గట్టిగా హృదయానికి హత్తుకుంది ఉష. చిన్నగా అరుణ ఉష కన్నీళ్లు తుడుస్తుంది, చేతివేళ్లతో. తన హృదయంలో మండే మంటలు. అరుణకు చెప్పినా అర్థంకావని ఉషకుకూడ తెలుసు.

"నీకు తెలియదు అరుణా! నాబాధ నీవు అర్థంచేసుకునే వయస్సు కాదు నీది." అంది భోరున ఏడుస్తూ.

ఏమీ తోచలేదు అరుణకు. అయినా నాయనగారితో చెప్పాలనుకుంది అరుణ. కానీ అక్క కౌగిలినుండి విడివడటానికి మనస్సు అంగీకరించలేదు.

"నాన్నగారితో చెప్పవుకదూ ?" అంది ఉష హృదయాన్ని చిక్కబట్టుకుని.

"చెపితే ఏం? ...."

"తప్పు; చెప్పకూడదు" అంది ఉష.

"ఏం తప్పు చేశావు అక్కా ?" అమాయకంగా ఉష కన్నీళ్లు తుడుస్తూ అడిగింది అరుణ.

"మాష్టారు.........." అంతకన్న ఎక్కువగా చెప్పలేకపోయింది ఉష.

"మాష్టారు తిట్టారా ?" అంది అరుణ.

ఆ చిన్న మనస్సులో అంతకన్నా ఎక్కువగా ఆలోచనలు రాలేదు.

"అదికాదు....... మాష్టారు...... నన్ను పెళ్లి చెసుకోనన్నారు." చెల్లెల్ని దగ్గరగా తీసుకుంటూ అంది ఉష.

"ఓస్ ! ఈమాత్రం దానికే! ఆయన కాకపోతే ఇంకొకరు" అంది అరుణ ఇదీ ఒక సమస్య కాదన్నట్లు.

"నా బాధ నీకు అర్థం కాదే. అందుకే నీకు అర్థంచేసుకునే వయస్సు లేదన్నది." చెల్లెలి అమాయకత్వానికి ఇంతకన్నా ఎలాచెప్పాలో తెలియలేదు ఉషకు.

ఇంకా ఎక్కువగా ప్రశ్నలడిగి అక్కయ్యను విసిగించటం ఇష్టంలేక మాట్లాడక అక్కయ్య హృదయంలో చోటు చేసుకుంది. అరుణ చెల్లెలి అమాయకత్వానికి ఏంచేయాలో ఎలా చెప్పాలో అర్థంకాక అరుణ తలని నిమురుతూ నిదురించింది ఉష.

అక్కయ్య అనురాగం, ఆవేదన, కన్నీళ్లు ఒక్కసారి జ్ఞాపకానికి వచ్చి ఏం చదవటానికి మనస్కరించక ఆలోచిస్తూ కూర్చుంది అరుణ. ప్రొద్దునే అక్కయ్య మొహం లీలగా మెదిలింది అరుణ మనస్సులో. కళ్లన్నీ వాచి, ఎర్రబడి కన్నీటి చారలు బుగ్గలమీద కనపడేటప్పటికి అరుణ మనస్సు అంతా వికలమైపోయింది. ఉషమీద జాలితో అరుణ హృదయం జలదరించింది. దీనికంతకూ కారణం మాష్టారు అనే విషయం ఆ చిన్న హృదయంలో నాటుకుపోయింది. ఒక్కసారి మాష్టారును నమిలి మింగేయాలన్నంత కోపం వచ్చింది అరుణకు. అందుకే ఆమె కోపంతో ఏదో అడగాలని అక్కయ్య ఆవేదనకు కారణం తెలుసుకోవాలని ఆతృతగా ప్రైవేటుకు వచ్చింది. అరుణ. కాని ఆయన ప్రశాంత వదనం చూసేటప్పటికి ఏం మాట్లాడలేక, ఏం అడగలేక, ఆయన మొహంలోకి చూస్తూ కూర్చుండిపోయింది.

అరుణ ప్రశ్నలతో ఆనందరావు గత జీవితం కళ్లెదుట తెరచుకొంటూ కనపడసాగింది. ఏ పరిస్థితులలో ఇక్కడకు చేరింది. ఏలాంటి పరిస్థితులు ఎదుర్కోవలసి వచ్చింది అనేది ఆలోచిస్తున్నాడు....

రావు జీవితంలో తల్లితండ్రుల ప్రేమకు నోచుకోలేదు. అసలు ప్రేమ అలా ఉంచి, వాళ్లు ఎలా ఉంటారు. అనేది ఊహకు అందని వయస్సులోనె దూరంచేసుకున్నాడు. అతని జీవితమంతా మేనమామ ఇంటిదగ్గరే గడచింది. అత్తయ్య, మామయ్య సరస్వతి, తప్ప ఎవరూ తెలియదుకూడదు. అయిష్టంగానే జీవితంలో ఆశ, ఆదరణ, అనేవి తెలియకుండానే అతని జీవితం గడచిపోయింది. అతని నిరాశ జీవితంలోను, జీవితంలో అతను చెప్పుకోదగ్గ ఆశారేఖ సరస్వతి. మమకారం, ఆదరణ, జాలి అనే పదాలకు అర్థం సరస్వతి. ఆ ఇంట్లో అతని జీవితం ఎంత యాంత్రికంగా ఉన్నా అతని గురించి ఎవరూ పట్టించుకోకపోయినా, సరస్వతి ఆదరణ, 'బావ' అనే తీయటి పిలుపూ ఎప్పుడూ అతని చెవులో గింగురుమంటూ ఉండేవి. తనకన్న నాలుగు సంవత్సరాల చిన్నదైన సరస్వతిలో, ఆమె తల్లిలోనే లేని లక్షణాలు ఎలా వచ్చాయో అనేవి పెద్ద సమస్య అయి కూర్చుంటుంది రావుకి. జీవితం నిర్లిప్తగా గడిపేవారు ఎవరు? అంటే దానికి రావే తార్కాణం. బ్రతకాలనే ఆశ. చావాలనే నిరాశ కూడ ఎరగనివాడు ఆనందరావు. అలాగే అతని మామయ్య ఆదరణ ఆనందం, లేక సరస్వతి మమకారం అనండి. ఏది ఏమైనప్పటికి ఆనందరావుకు ఒక డిగ్రీ అనేది అంటగట్టి తన బరువు బాధ్యతలు తీరినట్లుగా హాయిగా ప్రశాంతంగా గాలి పీల్చుకున్నాడు వాళ్ల మామయ్య. అతని అత్తయ్య మొదటి నుండి ఆనందరావును మేనల్లుడుగా ఏనాడూ చూడలేదు. అనాథగా, కాస్త జాలిచూపి అంతంత మాత్రంగానే చూస్తూ తన భారం తీరినందులకు ఒక్కసారి ఊపిరి పీల్చుకోగలిగింది. అలాగని ఆనందరావుకు అతని మేనమామ, అత్తయ్యమీద కోపం ఉందా అంటే అదీలేదు. వాళ్లో వాళ్లు ఏమంటున్నా 'మేనల్లుడిమీద ప్రేమకాదు ఆయన చదివించింది అతని ఆస్తిమీద ప్రేమ' అనే మాటలు అతను వినటం తటస్థించినా, ఎన్నడూ అతని ఆస్తి వివరాలుగాని, అతని తల్లిదండ్రుల గురించిగాని, అతనికి ఊహ తెలుసున్న తరువాత అడిగిన పాపాన పోలేదు. అతను ఇంతకాలం జీవించగలిగాడంటే దీనికి సరస్వతి ఆదరణ, జాలే కారణం. ఆమె హృదయంలో ఏం దాగిఉందో! అనేది ఎప్పుడు తలచి చూడనే లేదు. ఆనందరావు వయస్సు పెరిగిన కొలదీ ఊహలు ఆశయాలు పెరగటం, వయస్సుతోటే వస్తాయనే సత్యాన్ని మరిచాడు ఆనందరావు. తను జీవితంలో ఆశించనిది, ఊహ కందని ఆమె ప్రేమ, ఆదరణ, తనను ఇంటినుండి దూరం చేసింది అనేది అతను ఊహించటంలో పొరపాటు లేదు. ఏం జరిగి దంటే.....

"బావా, నేను సుఖపడటం నీ కిష్టమేనా ?"

"ఇదేం ప్రశ్న సరూ !"

"మరి .. నన్ను పెళ్లి చేసుకోటానికి నీ అభ్యంతరం ఏమిటి ?" చాల కోపంగా అడిగింది సరస్వతి.

"పెళ్లా ! .... నిన్నా ! ..." అన్నాడు ఆనందరావు ఏం మాట్లాడాలో అర్థంకాక. తడబడుతూ ఇలాంటి ప్రశ్న ఎదురౌతుందని ఏమాత్రం అతను ఊహించిఉంటే ఏదో సమాధానం చెప్పగలిగి ఉండేవాడు.

"అయితే బావా! నన్ను చేసుకోవటం నీ కిష్టం లేదూ ?" చాల ముక్కుసూటిగా అడిగింది సరస్వతి.

"అది కాదు సరూ! మామయ్య, అత్తయ్య?" ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు సరస్వతి మొహంలోకి.

"నేను ఒప్పిస్తాను బావా !" చాల ధీమాగా మాట్లాడింది సరస్వతి.

ఆమె మాటలనుబట్టి, వాళ్లెంత సుముఖంగా ఉన్నారో ! అర్థమైంది ఆనందరావుకు. కర్తవ్యం ఏమిటో బోధపడలేదు ఆనందరావుకు.

"సరూ ! నన్ను చేసుకుని ఏం సుఖపడతావు ?... నాకన్న మంచివాళ్లు దొరకాలే .... నా ఉద్దేశ్యం ఏమంటే ...."

"ఇష్టంలేదంటే .... లేదని చెప్పకూడదూ !... నీకు హృదయముంది బావా ! దానికి నన్ను అర్థం చేసుకునే శక్తి కూడ ఉంది."

ఇంతలో అతని మామయ్య రావటంతో ఆ సంభాషణ అంతటితో ఆగిపోయింది. మామయ్య ఆ సంభాషణ పూర్తిగా విన్నారని దానికి కారణం తార్కాణం సాయంత్రం భోజనాల దగ్గర తేలిపోయింది ఆనందరావుకు. ఎప్పుడూ మాట్లాడని మామయ్య ....

"ఒరే ఆనందం ! చిన్నతనంలో మాకీ కథ చెప్పుతుండేవారురా .... అదే పాము—బాలసారె కథ .... నీకు జ్ఞాపకముందికదూ !"

ఎంత లౌకికుడు అతని మామయ్య అనటానికి ఇంతకన్నా నిర్ధారణ అనవసరం. అమాత్రం దానిలో ఇమిడిఉన్న భావం అర్థంచేసుకోలేనంత అమాయకుడుకాడు ఆనందరావు.

'నేనంత నీచుణ్ణికాదు మామయ్యా' అని చెప్పాలనుకున్నాడు రావు. సరస్వతి అర్థంకాని చూపులు చూడటంవల్ల, పాపం ! ఆ అమాయకురాలికి ఎంత ఆలోచించినా దాని అర్థం బోధపడలేదు. అతను చెప్పాలనుకున్న మాటలు గొంతుకలోనే ఉండిపోయాయి, సరస్వతి చూసేటప్పటికి.

రాత్రంతా ఎంత ఆలోచించినా తేలని సమస్య అయింది ఆనందరావుకు. ఎటూ తేల్చుకోలేని పరిస్థితి. సరస్వతి దూరంగా పోయి తను బ్రతికలేనేమోనని అనుమానం. మామయ్య మాటలు ములుకుల్లా బాధిస్తున్నాయి. ఎటూ తేల్చలేక కన్నీళ్లను అపుకుంటూ ఈ పరిసరాలను విడిచిపోతే... అనేది అతను ఆలోచించకుండా ఉండలేకపోయాడు. ఆఖరికి అదే మంచిదిగా తోచింది ఆనందరావుకు. ఎందుకో సరస్వతి జాలి మొహం తనని వేడుకుంటున్నట్లు 'నన్ను అన్యాయం చేస్తావా బావా !' అంటున్నట్లు భయపడ్డాడు ఆనందరావు సరస్వతి జ్ఞాపకానికి రాగానే కాగితం, కలం తీసుకున్నాడు రావు

సరూ !

నీ జాలి, ఆదరణకు దూరంగా పోతున్నా సరూ ! నీ ప్రేమను, నీ త్యాగాన్ని అర్థంచేసుకోలేని మూర్ఖుణ్ణికాదు—కాని నాదను తెల్పి పాలు పోసి పెంచిన మామయ్య, అత్తయ్యలకు ఎవరు

పెళ్ళికాని పరిస్థితులలోని కోరిక చెల్లించలేని నిర్భాగ్యుణ్ణి— ఒకవేళ నీవు బలవంతంగా పరిస్థితులకు ఎదురీది నన్ను పెళ్లిచేసుకున్నా నీలో ఉండేది జాలి ! ఏదో త్యాగం చేసాననే సంతృప్తికదూ ! మావయ్య ఉదాహరణ ఇప్పటికైనా అర్థమైంది కదూ ! నేను ఊహించనిది నీ మమతా, ప్రేమ నన్ను మీ ఇంటినుండి దూరంచేస్తాయని ! నేను అశక్తుడ్ని సరూ !— నీ సుఖాన్ని కోరి — నీ వంశ గౌరవాన్ని నిలబెట్టాలని నేనెంత త్యాగం చేస్తున్నా నని తలంచటంలేదు. మీకు నేనెంత దూరంగా ఉంటే సమస్యలు అంత తేలికగా పరిష్కారమవుతాయని పోతున్నాను — నేను పిరికివాడిని —

నీ ప్రేమను, ఆదరణను మరువలేని,

'రావు.'

ఉత్తరాన్ని పూర్తిచేసి, ఆఖరుసారి అమాయకంగా నిదురించే సరస్వతిని ఒదలలేక, చేతిసంచిలో నాల్గు బట్టలు కుక్కుకుని, మావయ్య అత్తయ్యను కడసారి చూస్తూ ఆ ఇంటినుండి బయటి ప్రపంచంలోకి అడుగుపెట్టాడు రావు. వచ్చేముందు మావయ్య చూసినా చూడనట్లు మగతగా పడుకోవడం అతను చూడకుండా పోలేదు. ఇంటి దగ్గరనుండి పిరికిగా, పరిస్థితులకు ఎదురాడలేక పారిపోయి వచ్చినప్పుడు ఎంత నిరాశ మనస్సులో ఆవరిస్తున్నా, ఆశ అనే కోరికను పూర్తిగా చంపుకోలేకపోయాడు ఆనందరావు. నాల్గు, అయిదు రోజులు తిరిగి, విసిగి వేసారి, ఏ ఉద్యోగం కూడా సంపాదించలేకపోయాడు ఆనందరావు. అతని డిగ్రీ అతన్ని వెక్కిరిస్తూంది అతని అప్రయోజకత్వాన్ని చూసి !. చూచాయగా ఎవరో చెప్పిన మాటను త్రోసిపుచ్చలేక ఇదే ఇంటికి ఏ పరిస్థితులలో వచ్చాడో ఇప్పుడు తలుచుకుంటే అతని హృదయం ఒక్కసారి గగుర్పాటు చెందింది. సంస్కారంలేని జుత్తు, పెరిగిన గెడ్డం, మాసిన బట్టలు, దీన తిదీనమైన చూపులతో ఆనందరావు ఈ ఇంటికి మొదటిసారి వచ్చాడు. చూడగానే ముందు తిరస్కరించినా తరువాత జాలిపడి వారి అమ్మాయిలకు ప్రయివేటు చెప్పటానికి అంగీకరించారు గోపాలరావుగారు.

ఇంతకూ గోపాలరావుగారి గురించి కొద్దిగా చెప్పవలసి ఉంటుంది. కూర్చుని తిన్నా తరగని ఆస్తి గోపాలరావుగారిది. తన రెండు నేత్రాలుగా చూసుకుంటూ ఉంటారు గోపాలరావుగారు. తల్లిలేని కొరతను మరిపించటానికి పిల్లలకు ఏం కావాలన్నా తీర్చటానికి సిద్ధంగా ఉంటారు గోపాలరావుగారు. నమ్మకమైన నౌఖరు వంటమనిషి తప్ప ఆ యింట్లో ఎవరూ లేరు. వూళ్లోవాళ్లకు ఆయన ఎంత పట్టుదల నిజాయితీ మనిషో, ఇంట్లో అంత ప్రేమ మూర్తి ! ప్రేమతో పెరిగారు ఇద్దరు పిల్లలు. పెద్దమ్మాయి ఉష పదహారు సంవత్సరాల కన్నె పడుచు. లోకాన్ని అర్థంచేసుకుని ఆకళింపు చేసుకొనే వయస్సు ఆమెది. పరిస్థితులు, స్థితిగతులు చెప్పకపోయినా చూసి తేలికగా తెలుసుకోగలదు. ఇంక రెండో అమ్మాయి అరుణ చిలిపితనం ఎప్పుడూ కళ్లలో తొణికిసలాడుతూ ఉంటుంది. జీవితంలో సుఖాన్ని తప్ప దుఃఖం ఎలా ఉంటుందో ! అనేది ఆమెకు తెలియదు. ఎప్పుడూ చలాకీగా నవ్వుతూ, తుళ్లుతూ ఆడుకుంటూ ఉంటుంది. పెద్ద అమ్మాయిని మెట్రిక్, చిన్న అమ్మాయిని

పిరికివాడు

ప్రీ మెట్రిక్ చదివించాలనే ఉద్దేశంతోనే మాష్టారుని ఏర్పాటుచేసారు గోపాలరావుగారు. ఇదివరలో ఏర్పాటుచేసిన మాష్టారు అకస్మాత్తుగా ట్రాన్స్‌ఫర్ కావటంతో ఆనందరావుని చూసి అతను వయస్సులో ఉన్నా, అతని పరిస్థితులు అర్థంచేసుకుని జాలితో అమ్మాయిలకు ప్రవేటు చెప్పటానికి అంగీకరించారు గోపాలరావుగారు. కాని, అంగీకరించే ముందు ఒక షరతు కూడ పెట్టారు ఆయన. రెండు రోజులు చెప్పిన తరువాత అమ్మాయిలకు ఇష్టంలేకపోతే మాన్పించివేస్తానని. అదే షరతుకు ఆనందరావు కూడా అంగీకరించాడు.

మొదటిరోజు హృదయాన్ని చిక్కబట్టుకుని బయలుదేరాడు రావు. అందులో అతనికి మొదటిసారి, అది కాకుండా అమ్మాయిలకు చెప్పటం, మనస్సులో భయం ఆ పీకుతున్నా ఒక్క ఆధారం పోతుందేమోననే నిరాశతో వెళ్లి కూర్చున్నాడు. అతనికి ఎదురుగా, అణుకువగా పుస్తకాలు ముందేసుకుని కూర్చున్నారు ఇద్దరు అమ్మాయిలు.

''అక్కా ! చూడవే మన క్రొత్త మాస్టారు.'' అంది అరుణ, ఉషతో మెల్లగా.

ఉష ఒక్కసారి కళ్లెత్తి చూసి తల దించుకుంది.

''ఇదివరకు మాష్టారిలా లేరే అక్కా .... ఏం బాగుండలేదు.'' అంది అరుణ ఉష చెవులో [illegible]

ఈ మాటలు కూడ రావుగారు వినకపోలేదు. ఉష కళ్లలోనే చెల్లెల్ని వారించటం కూడా రావు కంటబడ్డాయి. కాని, అరుణ కళ్లలో, నిరాశ, అసంతృప్తి స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నాయి.

''మాస్టారు బాగుండలేదక్కా .... మాటలు రావేమో ! ఇలా అయితే నాన్నగారితో చెప్పేస్తా మనకు వద్దని.'' ఈసారి కాస్త గట్టిగానే అంది అరుణ రావుకు కూడ వినపడేటట్లు.

ఒక్కసారి రావు హృదయాన్ని చిక్కబట్టుకుని తన భయాన్ని కప్పిపుచ్చుకునేలా ప్రయత్నిస్తూ, ముందున్న కర్తవ్యాన్ని దృష్టిలో ఉంచుకుని మరీ మొదలుపెట్టాడు.

''చూడండి ... నీపేరేం పాపా ? ....'' అన్నాడు రావు తడబడుతూ చిన్నమ్మాయిని చూస్తూ.

''నా పేరు పాప కాదు అరుణ ....మా అక్కయ్య ఉష మెట్రిక్‌కు కడుతూంది.''అంది గర్వంగా అరుణ తన అక్కయ్యకేసి చూస్తూ.

''చూడండి .... నాకు క్రొత్త అయినా మీకు జాగ్రత్తగా చెప్పటానికి ప్రయత్నిస్తాను'' అన్నాడు రావు నెమ్మదిగా.

అతని తడబాటు చూసి నవ్వకుండా ఉండలేకపోయింది అరుణ. ఉష విదిలింపుతో కాస్త సద్దుకు కూర్చుంది. పరిస్థితులు వూహించనివిగా తయా

33 వ పేజీ చూడండి

"ఎలక్ట్రిసిటీవాళ్ళధర్మమా"అని కరెంటుపోయినప్పటల్లా నాకొవ్వొత్తులవ్యాపారం బ్రహ్మాండంగా సాగుతోంది.

శవుతున్నాయి రావుకు. ఏం చేయాలో ! అనే అనుభవం కూడ అంతగా లేదు.

"మీరేం అనుకోకండి మాష్టారూ ! మా చెల్లెలు కాస్త చిలిపిది. నాన్నగారి గారాబం కూడ ఎక్కువ." వంచిన తల ఎత్తకుండానే మాట్లాడింది ఉష.

ఈ మాటలతో కాస్త ధైర్యం పుంజుకున్నాడు ఆనందరావు.

"చూడండి .... కల్పించిన పరిస్థితులవల్ల విన్నటి వరకు నిరాశావాదిగా బ్రతికాను .... కాని ఈరోజు కాస్త ఆశ అనేది ఏ మూలనో కనపడుతుంది .... కాస్త నా కడుపుకు తిండి దొరకగలదనే ఆశ మీ నాన్నగారు కల్పించారు. నా గడచిన జీవితాన్ని చెప్పి మీ లేతమనస్సులు పాడుచేయటం ఇష్టంలేదు. నేను మీకు ప్రవేటు చెప్పటానికి అసమర్థుడినని మీరు మీ నాన్నగారితో చెప్పారంటే ఈ వున్న ఆధారం కూడ పోతుంది ...." మాటలు పెగలక గొంతుకు జీవపోయింది రావుకు. కనుకొలకుల్లో కన్నీళ్ళ ప్రస్ఫుటంగా కనపడుతున్నాయి.

"అక్కా ! మాష్టారు ఏడుస్తున్నారే ! చూడు ఎలా చిన్న పిల్లాడిలా !" అంటూ అరుణ అక్కయ్యను చూసేటప్పటికి ఉష కూడ కన్నీళ్ళ కార్చటం వింతగా కనపడింది.

ఎందుకిలా ఇద్దరూ ఏడుస్తున్నారో ! అనేది ఎంత ఆలోచించినా అరుణకు అంతుదొరకలా.

"ఏం అక్కా ! ఎందుకలా ఏడుస్తావు ? నాన్నగారితో చెప్పనా ?" అంది అరుణ ఏం చేయాలో తోచక.

ఈ మాటలు వినేటప్పటికి ఒక్కసారి ఆనందరావు కళ్ళ పర్సుతో తుడుచుకుని ఉషవైపు చూసేటప్పటికి ఆశ్చర్యపోయాడు.

"ఏమండీ క్షమించండి .... మీరుకూడ బాధపడతారని తెలిస్తే అసలు చెప్పకపోదును" తడి ఆరిన గొంతుకతో తడబడుతూ అన్నాడు రావు.

"అబ్బే ! ఏంలేదు మాష్టారు" అంటూ పైటతో కన్నీళ్ళు తుడుచుకుంది ఉష.

ఇద్దరి మొహాలవైపు ఎంతసేపు తరచి చూసినా ఏం అంతుబట్టలా అరుణకు.

ట్యూషన్ అయిన తరువాత చెల్లెల్ని పిలుచుకుని తన గదిలోనికి పోయింది ఉష.

"ఏం అక్కా? ఎందుకు ఇందాక ఏడుస్తున్నావు?"

"ఏంలేదుగాని, క్రొత్త మాష్టారు గురించి ఏం చెపుతావు ?"

"ఛీ ! ఏం బాగుండలేదక్కా ! చిన్న పిల్లాడిలా ఏడుపు ! నాకేం నచ్చలేదు. నాన్నగారితో ఇంకొకరిని చూడమని చెప్పనా" అంది తన అయిష్టాన్నంతా వెళ్ళగక్కుతూ.

"అలా చెప్పావంటే నన్ను అక్కా అని పిలవద్దు! అసలు నాతో మాట్లాడనివ్వను. నా దగ్గిర పడుకోనివ్వను" బెదిరిస్తూ అంది ఉష.

"ఎందుకక్కా నామీద కోపం ?.... నువ్వేం చెప్పమంటే అలా చెపుతా" అంది జాలిగా అరుణ, ఉష అన్నంతపని చేస్తుందనే భయంతో, నెమ్మదిగా దగ్గరకు చేరుతూ.

"ఇవాళ జరిగింది ఏం చెప్పకూడదు తెలుసా ?... మాష్టారు బాగా చెపుతున్నారని కూడ చెప్పు" చెల్లెల్ని దగ్గరకు తీసుకుంటూ అంది ఉష.

పిరికివాడు

(21 వ పేజీ తరువాయి)

"అలాగే" అక్కమీద మమకారంతో అంది అరుణ.

తన అక్క ఇలా ఎందుకు చెప్పమంటుందో ? మాష్టారు చెపుతూ అక్కయ్య కన్నీళ్ళ అప్పి గుర్తుకువచ్చి ఏం మాట్లాడాలో తెలియులేదు అరుణకు.

రోజులు సాఫీగానే గడుస్తున్నాయి రావుకు. పరీక్షలు కూడ పూర్తి అయినాయి. రావు కష్టపై తేనేమి, వాళ్ళ శ్రద్ధ అయితే నేమి పిల్లలు సరిగా పరీక్షలు వ్రాయటంతో గోపాలరావుగారికి సంతృప్తి కలిగింది.

"ఈరోజు మీ అరుణ రాలేదే ?" అన్నాడు రావు ఉష ఒక్కతే వచ్చి కూర్చోటంతో.

"నాన్నగారితో వెళ్ళింది...."

"బాగా వ్రాసారా పరీక్షలు ?" బిడియపడుతూనే అడిగాడు రావు.

"వూ ...." అంది ఉష వంచిన తల ఎత్తకుండానే.

ఇంకేం అడగాలో అర్థంకాలేదు రావుకు.

"మాష్టారూ ! నన్ను గురించి మీ అభిప్రాయం ఏమిటి ?" తల పైకెత్తకుండానే క్రీగంటితో చూస్తూ, పైట సర్దుకుంటూ అడిగింది ఉష.

"ఏం మాష్టారు ! మాట్లాడరు ? ...." ఆలస్యం భరించలేనట్లు, ఆశగా అతని కళ్ళలోకి చూస్తూ అడిగింది. ఉష.

"భాగ్యవంతులైనా మనుష్యుల్ని జాలితో అర్థం చేసుకునే శక్తి ఉంది ...." చాల తూచి జాగ్రత్తగా మాట్లాడాడు రావు.

"అంతేనా మాష్టారు !...." అనుకున్న సమాధానం రాకపోవటంతో నిరుత్సాహం లీలికగా ఉష మొహంలో వెల్లడవుతుంది.

"మాష్టారూ !.... మిమ్మల్ని ప్రేమిస్తున్నా !.. నాన్నగారికీ తెలిపి మిమ్మల్ని పెళ్ళిచేసుకోవాలని...." మాటలు బరువుగా, సిగ్గుపడుతూనే చెప్పింది ఉష.

అనుకోని సంఘటన—ఎటూ జవాబు చెప్పలేని సమస్య .... నిజం చేసితే ఆ లేత హృదయం గాయపడుతుందేమో !— ... అలాగే ఆమె మొహంలోకి చూస్తూ కూర్చున్నాడు.

"ఏం మాష్టారు, మాట్లాడరు ?"

"నన్ను మీరు ప్రేమిస్తున్నారా ? .... పెళ్ళి.." తడబడుతూనే అడిగాడు రావు తేరుకుని.

"అవును మాష్టారు." చాల ధృఢంగా చెప్పింది అరుణ.

"నన్ను......మీరు ప్రేమిస్తున్నారా ?.... పెళ్ళి........" తడబడుతూనే అడిగాడు రావు తేరుకుని.

"అవును మాష్టారు." చాలా ధృడంగా చెప్పింది ఉష.

"చాలా పొరబాటు పనిచేస్తున్నారండీ ! ఛే... నేను మీలో అలాంటి ఆశలు రేకెత్తించి ఉంటే క్షమించండి........"

"ఇది నా కోరిక మాష్టారూ ! నాన్నగారు నా మాటను కాదనరు.....మీ కిష్టంలేకపోతే".

"నా మీద మీకున్నది జాలి.....మీ లేత హృదయంతో ముద్రవేసుకుంది. జాలిగాని ప్రేమ కాదు." ఆమె మనస్సు మార్చాలనే ఉద్దేశ్యంతో నొక్కి పలుకుతూ అన్నాడు రావు.

"నన్ను పరీక్షిస్తున్నారా ?......నన్ను పూర్తిగా అర్థంచేసుకోలేకపోతున్నారు".

"పొరపాటు పడుతున్నారు.....అంతస్థులు మరచి ప్రేమించటం !.....జాలిని ప్రేమని భ్రమించటం నాలాంటి నిర్భాగ్యుడ్ని పెళ్ళిచేసుకోవటం ! ఛే...."

"మాష్టారూ !..... ఎందుకు నన్నిలా చిత్రహింసచేస్తారు, లోకం దృష్టిలో మీరు నిరుపేదలు. కాని నా హృదయంలో మీ స్థానం ఉత్తమమయింది. కావలసింది మీ హృదయంకాని మీ స్థితిగతులు కాదు......." చాలా బాధపడుతూ ఒప్పించాలనే ప్రయత్నంతోనే చెప్పింది ఉష.

"చూడండి.....లోకం నన్ను మోసగాడి కింద జమకడుతుంది.....విశాల హృదయులైన మీ నాన్నగారికి అన్యాయంచేయలేను. దిక్కులేని స్థితిలో నన్ను ఆదరించిన మీ నాన్నగారిని, ఆయన విశ్వా

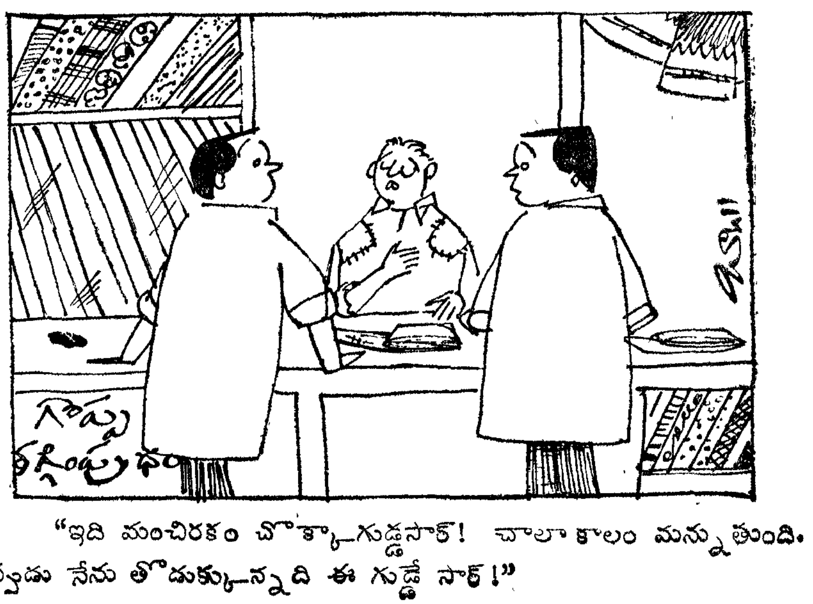

"ఇది మంచిరకం చొక్కాగుడ్డసార్! చాలా కాలం మన్నుతుంది. ఇప్పుడు నేను తొడుక్కున్నది ఈ గుడ్డే సార్!"

న్నీ బాధపెట్టలేను. అంతస్థులు మనకు ముఖ్యం కాకపోవచ్చు! కాని మీ నాన్నగార్కి, సంఘానికి అంతస్థులు కావాలి....నన్ను క్షమించండి.''

రెండోసారి పూర్తిగా ఓడిపోయాడు ఆనందరావు అతనిజీవితమంతా అంధకారం.ఉన్న ఒక్కఆదరణ ఈ రోజుతో కూలిపోయిందనే బాధ....... ఆమె హృదయంలో చిచ్చు పెట్టాననే ఆవేదన.

గోపాలరావుగారుకూడ ఈ సంభాషణ విన్నారనేది ఎవరికీ తెలియదుకూడా. ఆయన హృదయంలో సంఘర్షణ ఒకప్రక్క ప్రేమతో చూసుకునే అమ్మాయి, రెండవ ప్రక్క అంతస్థు, సంఘం ఎటూ తేల్చుకోని పరిస్థితులు. ఎంత ఆలోచించినా తీరని సమస్య. కాని ఆయన హృదయంలో రావుకు జోహారులు అర్పించలేకుండా ఉండలేకపోయాడు.పాలు పోసిన పాము కరవదనే పూర్తి నమ్మకం.

ఆమె హృదయంలో నిర్లిప్తత.....జాలి అనేది ఏ కోశానా కనిపించదు..... మనస్ఫూర్తిగా మనస్సు అర్పిస్తే ప్రతిఫలం నిరాశ, నిరాదరణ...... ఆమె హృదయం వాటికి తట్టుకోలేక ఉన్న ప్రేమంతా ప్రతీకారం గురించి ఎదురుచూస్తుంది....తనని నిర్లక్ష్యం చేశాడనే ఆవేదన.....పొంగి వచ్చే దుఃఖం.

అరుణ తన అక్కయ్య గూర్చి చెప్పటంతో రావు హృదయం ద్రవించింది. ఒక్కసారి ఆమెను చూడాలనే ఆశతో ప్రాణంతో కబురు పంపాడు రావు. నిద్రలేక .... ఎరుపెక్కిన కళ్ళతో .... సంస్కారం లేని జుత్తుతో .... కాళికలా వచ్చిపడింది ఉష. ఆమెను చూసేటప్పటికి రావు హృదయం ద్రవించింది; పొంగివచ్చే దుఃఖాన్ని జాగ్రత్తగా చిక్కబట్టుకున్నాడు.

''ఏం చూస్తారు మేష్టారు ? .... నా శవాన్ని చూద్దురుగాని పొండి ! .... నన్ను నాశనంచేసి .... నా జీవితాన్ని మట్టిపాలు చేసి, నా హృదయాన్ని ముక్కలుచేసి .... నా ఉసురు మీకు తగలకపోదు.... హృదయంలేని మనుష్యులు .... ఏం రాతిలా నిలబడ్డారు.... పొండి బయటకు ....ఏయ్ వెంకన్నా మాష్టార్ని బయటకు పంపు ....'' జలజల కారే కన్నీళ్ళు పగిలే గుండె....కాళికలా అరుపులు.... ఇల్లంతా దద్దరిల్లింది ... ముద్దాయిలా తల వంచుకుని నిలబడ్డాడు ఆనందరావు.

''మాష్టారూ !....'' గర్జింపు వినపడింది రావుకు.

ఒక్కసారి అతనిలో కదలిక కలిగింది. ఎదురుగా గోపాలరావుగారు, ఆయన మొహం కందిగడ్డలా ఉంది. మనిషంతా వూగిపోతున్నారు. పెదాలు కంపిస్తున్నాయి, కోపంతో ప్రజ్వరిల్లే కళ్ళు ....ఆయన మొహంలోకి చూడలేక తల వంచుకున్నాడు రావు.

''ఇలా రండి .... ఈ గదిలోకి ....'' చాల తీక్షణంగా ఉంది ఆ ఆజ్ఞ.

''నేనేం చెయ్యలేదండి .... నాకు .... నాకేం తెలియదండి .... నేనేం అన్యాయం చేయలేదు.... మీ అమ్మాయిగారు ' కళ్ళలో నీళ్ళు చిప్పిలగా, మనిషంతా భయంతో వొణికిపోతూ చెప్పగలిగాడు రావు.

''మీరేం చేయకుండా అమ్మాయి అలా అరుస్తుందా ?'' ఇంకా తీక్షణంగా ఉంది గోపాలరావుగారి కంఠం.

పిరికివాడు

ఆయన జరిగింది విన్నా .... ఆనందరావు నేరం తనదికాదు మీ అమ్మాయిదే అని చెప్పిఉంటే ఆయనకు మనశ్శాంతి ఉండును.

''నాకేం తెలియదండి .... నిజంగా'' అంటూ గట్టిగా రెండు చేతులతో కళ్ళు మూసుకున్నాడు రావు గోపాలరావుగారు మీదకు రావటం చూసి జరగబోయేది తలుచుకుని మనిషంతా వూగిపోతూ.

తను ఆశించిన సమాధానం రాకపోయేటప్పటికి ఆయన హృదయం మొదటిసారి వోటమిని అంగీకరించింది. అతని పరిస్థితి, అమాయకత్వం చూసేటప్పటికి ఆయన హృదయం జాలితో నిండిపోయింది. పరిస్థితులను అర్థంచేసుకునే శక్తి ఉంది కాబట్టి ఆయన కంగారుపడలేదు. ఇందాక కోపం అంతా అమ్మాయిమీద తప్పితే, ఆనందరావుమీద కాదు. తను మిన్నగా ప్రేమించిన అమ్మాయి, అమాయకుణ్ణి తిడుతూఉంటే ఆయన హృదయం కోపంతో నిండిపోయింది. కాని అలాంటి పరిస్థితులలో ఎలా నడచుకోవాలో ఆయనకు పూర్తిగా తెలుసు.

''మాష్టారూ ! .... అంత భయం దేనికి ... లేవండి!.... అంతస్థులు అలాంటివి !.... మంచితనాన్ని అర్థంచేసుకున్నా న్యాయం చేకూర్చలేము. అది సరికానివ్వండి. మీకు కావలసినంత ధనం తీసుకుని .... దూరంగా, హాయిగా బ్రతకండి ....'' ఇనప్పెట్టెలో ఉన్న నోట్లన్నీ అతనిముందు కుమ్మరించాడు ఆయన. రెండవసారి అయినా ఆయన జయిస్తాడనే ధీమా ఆయన కళ్ళలో ప్రస్ఫుటంగా కనబడుతుంది.

ఊహించని పరిస్థితులు ఎదుర్కోవటంతో శిలాప్రతిమలా అయ్యాడు రావు. ఆయన కళ్ళలోకి జాలిగా చూడటం తప్పిత ఏం చేయలేకపోయాడు రావు.

''తీసుకోండి మాష్టారు....'' మరోసారి హెచ్చరించింది ఆయన కంఠం.

నెమ్మదిగా వంగాడు రావు. జీవితంలో అంత ధనం కలలో కూడా వూహించి ఉండలేడు అతను. గోపాలరావుగారి కళ్ళు విజయగర్వంతో మెరుస్తున్నాయి. రావు పదిరూపాయల నోట్లు చేతితో తీసుకున్నాడు.

''ఈ నెలలో వారం రోజులకు జీతం తీసుకున్నాను. అంతకన్నా ఆశించేది లేదు .... మీ సహృదయానికి ఇవే నా ఆఖరి నమస్కారాలు.... దిక్కులేని పరిస్థితులలో ఆదరించారు. మిమ్మల్ని జీవితాంతం మరువలేను .... మీ రనుకునే వూహాలు నిజంకావు.... దేవుడుసాక్షిగా చెబుతున్నా మీకుగాని, మీ అమ్మాయిగార్కి గాని ఏం, అన్యాయం చేయ్యలేదు..... ఇకముందు చేయను కూడ .... నమస్తే!'' అంటూ వెనుదిరిగి తల వంచుకుని వెళ్లిపోతున్న రావుని కళ్లప్పగించి చూస్తూ కూర్చున్నాడు.

గోపాలరావుగారి హృదయం రెండవ వోటమిని పూర్తిగా అంగీకరించింది. ఆనందరావు పూర్తిగా డబ్బంతా తీసుకుపోయిఉంటే ఆయన అంత బాధపడి ఉండరు. ఇప్పుడు ఆవేదనకు గురి అవుతున్నారు ఆయన.

'మీ మంచి హృదయాన్ని గాయపరిచాము. డబ్బుతో కొనలేకపోయాము మాష్టారూ ! మేము పూర్తిగా వోడిపోయాము .... మా ఇంట్లో జరిగిన అవమానాన్ని క్షమించండి.' అతని చేతులు పట్టుకుని అనాలనే గోపాలరావుగారి ఆవేదన.... కాని, మాటలు పెగలి బయటకు రాలేదు .... ఆనందరావు కనుమరుగు అయేవరకు అలాగే చూస్తున్నారు ఆయన.

''అదేంటి నాన్నా .... మాష్టారు వెళ్లారా ?.... ఈ డబ్బంతా ఏమిటి నాన్నా ?.... నాన్నా పలకవే? ఏం నాన్నా ?''. ఆయన గుండెమీద తలపెట్టి రోదిస్తున్న ఉష మాటలు వినేటప్పటికి ఈ లోకంలోకి వచ్చారు గోపాలరావుగారు.

''నాన్న ఇవాళ చేయకూడని అన్యాయం చేసావు నాన్నా .... నిండు ప్రాణాన్ని బాధపెట్టాను నాన్నా .... దేవుడు కూడ క్షమించడు నాన్నా ... డబ్బు, హోదా, అంతస్థులో మనిషిని కొనవచ్చుగాని, మనస్సును కొనలేకపోయాను నాన్న .... ఎందుకు నాన్నా మనకీ సంపద ? ... నన్ను దేవుడు కూడ క్షమించడు.....''

ఉష ఆఖరి మాటలు ఆయన హృదయంలో ములుకుల్లా గ్రుచ్చుకున్నాయి.

''పిచ్చిపిల్లా ! నాకంతా తెలుసు .... మీనాన్న క్షమిస్తున్నప్పుడు దేవుడు గురించి ఎందుకు ?'' ఉష తల ఆప్యాయతగా నిమురుతూ అన్నారు గోపాలరావుగారు.

''అయితే...మీకు తెలిసే వూరుకున్నారా నాన్నా?''

ఈ ప్రశ్నకు మాటుకు ఆయనకు ఏం చెప్పాలో అర్థంకాలేదు. ★

ఉపాధ్యాయుడు : (పిల్లలతో) ఏరా ! మీ ఈడప్పుడు నేను క్లాసులో ఎంత తెలివిగా వుండే వాణ్ణో తెలుసా ! మీ లాగా మొద్దువాణ్ణి గాదు !

తెలివైన విద్యార్థి : మీకు ఆ బుద్ధులు ఎలా వచ్చాయో తెలుసు సార్ ! అంటే మీ ఉపాధ్యాయుడు తెలివైన వాడన్నమాట.

కె. రామచంద్రరావ్ (శ్రీరంగరాజులపల్లి)